

2. fejezet

– Nyomozóvá léptetlek elő.

– Tessék? – Amanda biztosan nem jól értette, rettentően koránra járt még, a nap sem kelt fel teljesen.

Egyedül ült a kis bódében, ahol a bűnügyben elkobzott autókat igazgatták. Nem éppen luxuskivitelű menedék. Mendoza százados kávé kortyolgatott és csak úgy mellékesen szúrta oda az információt. Persze kellett, hogy legyen oka, hogy megjelent itt. A nő olyan szigorúan nézett, hogy Amanda elgondolkozott, biztosan jó hírről van-e szó.

Kizárt. Kizárt, hogy ő megint nyomozó legyen.

– Nem igazi előléptetés, csak visszakapod a régi pozíciódat. – A százados nem beszélt vele, mióta Amanda kényszerszünetre ment. Erre ma reggel egyszer csak megjelent ezzel a sületlenséggel. Amanda csapdát sejtett. Alig több, mint hat hónap telt el, mióta visszavették állományba az autókhoz, Amanda biztos volt benne, hogy évekig itt kell rostokolnia, mielőtt bármilyen más pozíciót kaphat.

– Itt az ideje.

– Százados? Mi történt?

– Nem könnyíted meg senki helyzetét. Aztán az orrvérzés...

– Nem szedtem be semmit!

– Még jó! Másokkal ellentétben, én megszavaztam neked a bizalmat.

Amanda sejtette, hogy ez igaz, bár személyesen nem találkoztak már egy éve, gyanította, hogy Mendoza közbenjárása nélkül, még ide sem került volna vissza. Egy függő rendőrnek nem olyan egyenes az út vissza a szolgálatba. Folyamatosan ellenőrzik, hogy csinálja-e a programot, meglepetés tesztek, mintavételek. Már azért is nagy kockázatot vállalt a testület, hogy ő itt kocsikat regisztráljon. Amanda valahol remélte, hogy egyszer majd újra a gyilkossági osztály felé kacsingathat, de nem most, nem még.

Kibámult az ablakon.

– Aktatologató munka lesz?

– Abból nincs már elegendő? Nem. Visszakapod a posztodat. Bizonyos korlátokkal, de visszakapod. Ezt akartad, nem? – A százados viszont nem arról híres, hogy megadja az embereknek, amit szeretnének.

Amanda némán bólintott, bár nem értett egyet.

– Mi történt?

A százados vérnyomásszintje láthatóan megugrott, Amanda jól ismerte a frusztráltsága jegyeit.

– El kellett bocsátanom négy nyomozót három hete.

Amanda leereszkedett az egyik székre. *Négyet?*

– Korrupciós ügy. Valami csoda folytán nem került ki a sajtóba. Egy rajtaütésen megtömték a zsebüket, az idióták. – A százados ingerülten megrázta a fejét. – Coopert és Waltert te is ismerted, a másik kettő alig pár hónapja kezdett nálunk. – Amanda nem állította volna, hogy olyan nagyon ismerte őket, egyikükkel sem dolgozott együtt szorosabban. Mendoza nagy levegőt vett, ahogy letette a bögréjét. – És még két emberem vizsgálat alatt van felfüggesztetten. Megint kapni fogok pár kezdőt, és ha belegondolok, hogy a hatékonyságunk mennyivel csökkent az utóbbi évben, akkor... nem jók a számaink.

– És szerinted ezt nekem kellene megoldani? – Amanda észre sem vette, hogy maga ellen beszél.

– Nem várok tőled csodát – szögezte le Mendoza –, csak azt, hogy normálisan végezd a munkádat. Már az is elég lenne. Meddig kell még a kukoricán térdelned? A rehabilitáció ellen nem sokan tiltakoznak manapság. A vezetésben néhányan még jó PR-t lehetőséget is látnak benne. Tekints erre egy kísérletként. Mások hibáztak már nagyobbat is, mint te. Az Adderall azért nem a világ vége. Ha parkoló pályára kéne tennem az összes nyomozómat, akinek van némi függősége, nem maradna emberem.

Egy-két alkoholista, meg egy Adderall függő elfér. *Adderall. Igen. Az semmi, nem igaz?* Amandából már majdnem kibukott egy válasz, amit örökre megbánná, bár azt is bánja, hogy nem áll elő vele.

– Próbaidőt kapsz, három hónap. Aztán meglátjuk, hogy érzed magad, és hogy hogy működik. Többit utána megbeszéljük. – Mendoza bólintott, és ezzel kérdés nélkül eltette zsebre, hogy Amanda belement a dologba. Mert hülye lenne eldobni a lehetőséget. Nem is fogja.

Amanda felállt és kinyújtott a kezét a százados felé, aki elfogadta.

– Jó. Három hónap. Kivel kerülök össze? – jöhetnek a technikai kérdések.

– Nick Barnes, új fickó.

– Újonc? Ez a trükk?

– Nincs trükk és nem újonc.

Mindig van trükk, csak általában később derül ki.

– Gyere be az irodába, két óra múlva eligazítás! – tette hozzá régi-új felettese immár a kis bódé ajtajából. – Hiányoztál már az osztálynak.

Amanda bólintással vette tudomásul, hogy a beszélgetés véget ért. Fél óra alatt megint fordult egyet a világ. Hátrabaktatott az öltözőbe és összeszedte a holmiját. Furcsa lesz megint fegyvert viselnie a civil kabátja alatt. Az egyenruháját behajtogatta a táskájába, nem sok dolgot kellett kipakolnia a szekrényből, nem nagyon rendezkedett be az elmúlt hónapokban. Kifelé menet odaintett Perkinsnek, aki bólintott, majd elfordult. Vele sem lesznek örök barátok.

Amanda beült a kocsiába és elindult a régi munkahelye felé. Magára pillantott, ahogy várakozott a piros lámpánál. Sötét farmert viselt, beletűrt sötétkék inggel. Elfogadható. A visszapillantóból látta, hogy ott van a hátsó ülésre dobva a zakója. Jó lesz, talán alulról súrolja a sztenderd megjelenés követelményét.

A központi kapitányság a B-2-es körzetben volt, egy Boston tizenegy rendőri körzetéből. A sugárutak péntek reggel bedugultak, de az őrre álmából felkeltve is eltalált volna a hátsó kis utcák útvesztőjében. Ahogy közeledett, akaratlanul lelassított. Felnézett a nagy üvegépületre, ami még mindig inkább egy plázára emlékeztette, mintsem rendőrőrsre. Leparkolt. A régi helyén másik kocsi állt, így jobb híján egy vendégparkolót használt.

Besétált a földszintre, a recepción megmutatta az igazolványát és közölte, hogy találkozója van Mendoza századossal. Jelvényt nem tudott volna mutatni, azt egyelőre nem kapta vissza. Felliftezett a legfelső emeletre, ahol még egy portán át kellett haladnia, mielőtt eljutott a gyilkossági ajtajáig. Végigfutott a hideg a hátán, ahogy a kilincsre tette a kezét. Megállt, majd nagy levegőt vett és belökte az ajtót.

Ugyanolyan nyüzsgés fogadta, mint amire emlékezett, páran beletemetkeztek a gépeikbe, mások viccelődtek, nem sokan vettek tudomást róla. *Egyelőre.* A fal mellett sétált végig, hogy minél kevesebb figyelmet keltsen. A legtöbb arc ismerős volt, bár pár új is akadt. Az élet nélküle is ment tovább. Az asztalánál más ült, az azzal szomszédos gépnél sem ismerte fel a rendőrt. Egykori partnere, Everett, már nem itt dolgozott. Egyenesen a százados irodájába sietett, mielőtt bárki odamehetett volna hozzá. Bekopogott, Mendoza az asztalnak támaszkodva várta.

– Idetaláltál?

Amanda némán bólintott. Mendoza felvette az asztaláról Amanda régi jelvényét és glockját, majd mindkettő átnyújtotta neki.

– Rendben leszel? – kérdezte, ahogy Amanda a kezében lévő tárgyakra meredt.

Amanda rápillantott a nőre. Mendoza ma különösen megfáradtnak tűnt, az aggodalmat is felismerte az arcán, pedig az nem számított általános érzelemnek a századosnál. Azt viszont, hogy Amandáért aggódott-e, vagy éppen tőle féltette a gyilkossági osztályt, nem lehetett eldönteni.

– Persze – mondta végül és feltűzte az övére a fegyvere mellé a nyomozói jelvényt. – Kérdezhetek?

– Rajta.

– Biztos vagy ebben? Mármint, ha még inkább gondolkoznál rajta, bejöhetek hétfőn is.

– Biztos vagyok. Különb is, a testületi változásokat pénteken illik bejelenteni, így kevesebb ideje van a szervezetnek csámcsogni a dolgon. – Amanda nem tudta, hogy a százados viccel vagy sem. – Legalábbis ezt mondták nekem a legutóbbi továbbképzésen. Na, gyere!

Mendoza kikísérte Amandát az új asztalához, ahol átadta Eddie-nek, a rendszergazdának. Eddie-vel beállították a gépét, jelszavát és a többi, mindent újra és előlről, mint mikor először idekerült. Már elfelejtette a macerát, amivel a nyomozói munka indul. Amíg Eddie dolgozott, ő belesüppedt a székébe és körbefordult egyet, azon gondolkozva, melyik fickó lehet az a Nick Barnes. Többen felé pillantgattak, de senki nem jelent meg mellette.

Amanda még egyszer körbefordult a székkal. Kívülálló lett. Hasonlóan érzett, mikor először lépett át az ajtón, évekkel ezelőtt. Nem volt csapattag, csak egy lány, akit idependerítettek az akadémiáról, és úgy is kezelték. Rengeteg időbe telt mire elismerést szerzett, és ő ezt egy az egyben kidobta az ablakon. Újra kell indítania a kapcsolatait, de egyelőre nem volt kedve senki szemébe nézni. Nem baj, ha lassabb lesz a folyamat, csak legyen rá elég ideje.

Mendoza pár perc múlva tért vissza egy középmagas, negyvenes fickóval. Barnes. A férfi világosbarna hajába ősz szálak vegyültek, a tekintetében Amanda ugyanolyan lelkesedést látott, amit ő is érzett. Semmilyen. Túl markáns szemöldökét összehúzta, mintha Amanda már most rosszat mondott volna. Nyúzott zakót viselt sima fehér inggel.

– Amanda Scott, Nick Barnes. – Gyorsan túlesett a formaságokon. Lassan öt éve, hogy kinevezték rendőrkapitánynak, de Mendoza az ilyesmit még most sem kedvelte.

Amanda felállt, kezét fogtak Nickkel. Mendoza mondott pár közhelyet arról, milyen munkát vár tőlük, aztán láthatólag sietősen visszavonult az irodájába.

Amanda magában megjegyezte, hogy erős kézfogása van Barnes nyomozónak. Ezzel máris többet fel tudott mutatni, mint a régi társa. Álldogáltak egy darabig, kínosan feszengve. Amanda elégedettséggel vette tudomásul, hogy Barnes is kellemetlennek éli meg a helyzetet.

– Szóval... – szólalt meg a férfi. – Mi volt? Vicodin?

– Adderall – válaszolta Amanda szemrebbenés nélkül, hallotta, hogy Eddie ujjai megálltak a gépelés közben.

– Az nem is fájdalomcsillapító, ugye? – kérdezett rá a férfi tettetett értetlenkedéssel.

– Nem. Agyszerkentő.

– Ó! Milyen izgalmas. Azt hittem normális függőséged volt, ha már rehab.

– Nekem elég normálisnak tűnt. Ez befolyásol valamit?

– Nem tudom, befolyásol?

– Függő vagyok, nem használó.

– Na igen – Barnes elővette a cigarettáját és behelyezett egyet a szájába –, mind ezt mondják. Nem igaz? Aztán egyszer csak, majd használnod kell az agyadat és ki tudja mi lesz?

– Itt nem lehet cigizni – Amanda felmutatott a füstjelzőre. Nick megrántotta a vállát, és próbálta életre kelteni az öngyújtóját.

– Készen van! – Eddie igyekezett úgy tenni, mint aki nem hallgatózott.

– Kösz! – Amanda egy doboz gyufát nyújtott az új társa felé. – Ha valami nem stimmel, kereslek. Eddie egy kínos mosollyal nyugtázta a szavait, aztán magukra hagyta őket.

– Nem úgy van, hogy nektek se dohány, se alkohol, se semmi? – kérdezte Nick, a gyufásdobozt nézve.

– Nekem így van, de van egy ismerősöm, aki szintén sokat szív.

– Na! – Nick elhúzta a száját. – Nem tudhatod, mennyit szívok.

– Ha nem bírod ki, amíg kiérünk az ajtón, akkor gondolom, nem keveset.

– Ó, íme, a nyomozó!

Amandát kezdte bosszantani a férfi stílusa, pedig nem szokta felvenni a piszkálódást. Mendoza megjelenése mellettük azonban megakadályozta abban, hogy válaszolhasson.

– Scott, Barnes, át kéne vennie egy ügyet a D-4-től, hivatalosan gyilkossággá nyilvánították az esetet. Darthmouth-Newbury sarok, a rádió majd megmondja a pontos címet. Egy járőr már tőlünk is ott van.

Amanda lefagyott egy pillanatra. Ügy? Máris? Mi lesz az eligazítással? Mendoza nem fecsért több felesleges szót a témára, csak mutatta, hogy haladjanak.

– Ismered a helyszínt? – fordult felé Nick.

– Aha.

– És tudsz vezetni?

Amanda gúnyos grimaszt vágott.

– Akkor a tied! – dobta oda a kulcsot a férfi és elindult kifelé.

Nick, amíg várta, hogy Amanda kinyissa az autót, meggyújtotta gyufáról a cigarettáját. – Mikor jártál utoljára helyszínen?

– Számít ez?

– Csak, hogy nem fogsz-e ott összeomolni.

Amanda hitetlenkedve nézett a férfira. Az rendben van, hogy egyenesen beszél vele, de ami sok, az sok.

– Nyomozó vagyok, láttam már pár dolgot – válaszolta végül és beült a volán mögé.

– Nem szeretném, hogy a helyszínen összetörj.

Seggfej.

– Nem vagyok cukorból – beindította az autót.

A központ bemondta a pontos címet a rádióba, de Amanda tudta, hova mennek. Jól ismerte Boston úthálózatát, ráadásul a D-4 velük szomszédos körzet.

Mikor megérkeztek erősebben taposott bele a fékbe, mint szeretett volna. Nick nem tett megjegyzést. Egyszerre csapták be maguk mögött az ajtót, de Amanda lemaradt pár lépéssel az új társa mögött, megütötte a gyilkossági helyszín nyüzsgése. Másfél órája még arra készült, hogy lefoglalt autókat ad ki egész nap, szürreálisnak hatott itt lennie.

Már elfelejtette mennyire sűrű egy helyszín, főleg ha a nyílt utcán fekszik az áldozat. Rengetegen álltak körbe a sárga rendőrségi szalagot. A körzet rendőrei is ott nyüzsögtek, általában ők az elsők a helyszínen, a gyilkosságiak utánuk érnek ki. Próbált kontrollt erőltetni magára, hogy semmi ne terelje el a figyelmét, nehéze esett, miközben úgy izgult, mintha beszédet kellene tartania.

A társa bevárta, felmutatták a jelvényüket a járőröknek, akik átengedték őket a kordonon. Amanda körbepillantott, mentősök, helyszínelők, jobbra néhány újságíró. Az egyikük a nevét kiabálta. Egyből felismerte Bobby Flanigant, és rögtön el is fordította a tekintetét róla.

– Jössz? – hallotta Nick hangját, válasz nélkül elindult a férfi felé.

Mindketten kaptak gumikesztyűt és felhúzták a lábzsákokat. Amanda azt csinálta, amit régebben, először alaposan megfigyelte a környezetet, utána vizsgálta meg az áldozatot. Forgalmas utcasarkon álltak, egy-két nyitás előtti bolt, rendezett járda és utca szakasz. A holttest egy vörös téglafal előtt feküdt, Nick már a nő mellett guggolt. Mikor Amanda közelebb lépett rögtön megértette miért adták nekik az ügyet.

A halott nő egy prostituált.

Kevésbé fontos ügy, más esethez képest. Mindig is létezett a nem létező kategorizálás, és az prosti vagy drogos halálokat az újoncok kapták, vagy aki éppen büntettek. Undorító szokás.

Az áldozat középkorú, erősen kifestett nő, a haja tövénél már kopott ki a szőke festék. Nem egy elit örömlánynak tűnt, neki is meglehetett a szomorú története, ki kell majd derítenie. A nő torkán mély, dupla vágás fültől fülig. A hátán feküdt, úgy meredt az égre az üveges tekintete.

– Negyvenes, reggel találták meg a testét... – ennyit fogott fel a jelentésből, amit Nickkel osztottak meg, aztán elterelődött Amanda figyelme. Az egész valahogy rém ismerősnek tűnt.

Tapasztalt már korábban déjá vu-t, inkább a szerek hatására, de ez más. Ez másmilyen emlék. Felsorolta a nő sérüléseit magában, egyesével. Hátrább lépett a testtől, újra körbenézett. Pár férfiruha bolt. A Snowden nemzetközi iskola szemben, még üresen pangott, hétfőn kezdődik a tanítás. *Augusztus 31. Mi is volt a butik neve? Buck?* Felállt és leverte a víz. Hirtelen otthon ült a szobájában, a tűző nyári napon egy vaskos könyvet olvasott, miközben Rosie...

– Mi a nő neve? – kiáltott rá Nickre és a jelentést felolvasó járőrre, ahogy elhessegette az emléket.

– Nézd már, beszél – jegyezte meg valaki a helyszínen, de Amandát nem érdekelte.

– Még nem azonosították, uram, asszonyom... hölgyem... nyomozó? – Amanda visszament a járőrhez, közben jobban megfigyelte a kollégát: fiatal, látszott rajta, hogy izgul, talán másnak is ez az első napja?

– Új vagy még, ugye?

– Igen.

– Sem uram, sem hölgyem, most őszintén, úgy nézek ki, mint valami hölgy? Nyomozó, Scott, bármi jó, megkönnyíti az életet, ha használod a nevünket. Na, már most... – rápillantott az egyenruhájára, de nem látta rajta a férfi nevét.

– Simpson.

– Simpson. Létfontosságú kiderítenie az áldozat nevét. Ez az egyes számú prioritás. Szedd össze a strichelőket a környékről, valaki csak tudja azonosítani.

– Oké – Simpson egészen elfehéredett. – Most vagy majd a kapitányságon?

– Azonnal. Indulás!

– Igenis! – azzal eltrappolt.

Nick összehúzott szemmel meredt fel rá. Persze, mivel eddig ugyanígy állt az arca, nem lehetett megmondani, az nem tetszik neki, ahogy utasította a járőrt, vagy nem érti miért, vagy csak szimplán elbambult.

– A neve a prioritás? Lemaradtam valamiről?

– Nem. Viszont van egy megérzésem.

– Beavatnál?

– Egy pillanat.

Amanda a megérkező helyszínelők felé vette az irányt, rögtön megérezte a feszültséget, ahogy hallótávolságon belül került, ehhez még hozzá kell szoknia, de most gyorsan túllépett rajta.

– Megnéznétek, mibe halt bele? Nyaki sérülésnek látszik.

Mielőtt elküldték volna a fenébe, közölte velük, hogy csupán egy gyors pillantást kér, egy felszínes elemzést. Jól látja ő is, de külső megerősítésre van szüksége. Erron Haley, a rendőrség kórboncnoka és egy helyszínelő, akit Amanda nem ismert rászánt pár percet a furcsa kérésére.

– Néhány zúzódás az arcon és a nyakon, az állkapcsán is van pár – Erron teljes kezeslábásba beöltözve hajolt közelebb az áldozathoz. Amanda jól ismerte a férfit, még a barátjának is mondta volna, de még neki is csengett a hangjában valami idegen idegesség. – A két vágás a torkon, Talán elsőre nem sikerült? A találgatás a te dolgod, mondjuk.

Amanda szíve érezhetően egyre gyorsabban dobogott, de kívülről nem mutatta, figyelte Erront, ahogy szemmel felméri a terepet.

– A vér nem stimm – jelentette ki az Amanda számára ismeretlen helyszínelő nő. – Többnek kellene lennie, máshol vérezhetett el. Vagy elfolyt a csatornába, ahhoz meg kell mozdítanunk a testet, ami nem fog megtörténni egyelőre.

– Köszönöm!

Mike mellette folyamatosan képeket készített a halottról, Amanda megállt a guggoló Nick mellett.

– Tépjék szét a ruháját! – Amanda érezte, hogy Nick mellette felegyenesedett, de nem avatkozott bele.

– Nyomozó..! – A nő érezhetően nem tudta eldönteni, hogy viccel vagy sem.

– Hallotta, mit mondtam!

– Mit csinálsz, Scott? – Nick olyan közel állt hozzá, hogy Amanda érezte az arcszesze szagát, de csak így tudta elérni a férfit, hogy senki más ne hallja a kérdést.

– Bebizonyítok valamit – mondta a szemébe Amanda.

Azzal a lendülettel a testhez lépett, sejtette, hogy ezért nem fogják megdicsérni, de ez még nem a teljes tetthely. Fogta az áldozat rikító vörös ruháját és széttépte a hasán, alatta fűzöt talált, elől kapcsos, azt is szétkapta, azonnal érezte a kezeket, amik elrángatták az áldozattól. Mike széttárt karral állt a fotózás közepén, úgy meredt rá értetlenül, Amanda nem bánta. Pontosan tudta, mit keres, és nem tévedett.

A kezek elengedték, Nickén kívül, ami ott maradt a felkarján, bár már az sem szorította, ő is azt figyelte, amit mindannyian, ahogy a szétkapcsolt fűző alatt feltárul a szerencsétlen nő hasa. Szanaszét darabolva. Az egyik járőr hangosan felnyöszörgött a kifordult belek látványától. Pontosan, mint a könyvekben és a tanulmányban. Tökéletes másolat.

– Hasi sérülés, kaszabolás – mondta fel a leckét Amanda –, jóval mélyebbek, mint a nyaki, ugyanaz a kés. Bal kezes. Nincs vér a mellkason vagy a ruhán. Kibelezte, majd itt hagyta közszemlére.

Nick továbbra is fogta a karját, cigaretta szag dőlt belőle, de Amandát semmi nem bírta volna kibillenteni. Valahogy így képzelte el a leírtak alapján, bár azok nem említik a vér vasas és nehéz szagát a levegőben, az apró hajszálakat, amik rásimulnak az áldozat riadt arcára, a kart, ami a semmi után nyúl segítségért, de a véglegességet hasonló módon érezte, mint mikor először olvasott erről a helyszínről. Újabb fotók készültek, felbolydultak körülöttük, ami jó alkalmat adott Nicknek, hogy félrevonja Amandát, aki éppen a retinájába égette az előtte elterülő képet.

– Tudod ki tette, volt már vele dolgod?

– Te is tudod, hogy ki tette! Nézz körül! Ball és Buck a téglafala, az istenverte iskola mögöttünk, az augusztus 31-én megölt örömlány, torok felvágás, a has!

Olyan hevesen gesztikulált, hogy többen megbámulták, viszont nem hallhatták, mit beszélt, Nick elnézett Amanda füle mellett, ahogy pörgette a fejében a lehetséges megoldásokat, hogy mi az, amit

nem lát, mi olyan egyértelmű, ami neki nem tűnik fel? Nem találta a választ. Amanda feltételezte, hogy nem valószínű, hogy a férfi olyan behatóan ismeri az esetet, mint ő. Visszavett a vehemenciából, inkább tanítónénisre fogta.

– A prostinak hevesen elvágják a nyakát – Amanda nem adta fel, hogy kimondatja a társával a tényeket –, majd sebészi bemetszéseket ejtve, szétkaszabolják a hasát és esélyesen az elkövető elvisz pár belső szervet. Ha ezt az 1800-as évek végén, Londonban mondanám neked, mit válaszolnál?

Nick lenézett a holttestre, majd vissza Amandára, majd újra a testre.

– Hasfelmetsző.

– Az bizony. És biztos vagyok benne, hogy a nő nevének köze lesz Mary Ann Nicolshoz.